

KOZALAK

Kültür – Sanat - Edebiyat

Umut ŞENTÜRK

KAYBOLAN GENÇLİK

Gençler, geleceğin teminatı, bugünün değeri, yarının söz sahipleridir. Geleceğin neferleridir gençler. Geleceğe ışık tutacak olanlar bizleriz. Bizlerden beklenen çok şey var ama biz bunun farkında dahi değiliz.

Nasıl ki bir babanın eşine ve çocuklarına karşı sorumluluğu varsa biz gençler de ailemize ve toplumumuza karşı sorumluyuz. Teknolojideki gelişmeler, televizyon kanallarındaki programlar bizleri öyle etkiliyor ki... Empoze edilenler gençlerin beynini yıkıyor diyebiliriz. Anne babamıza ve öğretmenlerimize karşı azalan saygımız bunun bir kanıtıdır. Gençlerin bulunduğu bir ortama girip hareketlerine, laflarına şahit olursanız bunu anlarsınız. Birbirlerine dahi saygı duymuyorlar, argo sözler, ağza alınmayacak laflar havada uçuşuyor. Bence, bunların en büyük suçlusu bizleriz. Artık o kadar alışmışız ki yanımızda küfür edilse bile hiçbir şey demiyoruz, normal bir şeymiş gibi karşılıyoruz. Herkes gençler için " Ailede nasıl yetiştiyse öyle konuşuyor." diyor. Bu çok yanlış bir genelleme. O çocuk sadece evde mi duruyor sanki? Böyle düşünceler yüzünden gençlik saygısızlığa koşarak gidiyor. Gençlerin böyle olmalarının en önemli nedeni arkadaş ortamıdır. O yüzden arkadaşlarımızı iyi seçmeliyiz. Günümüzün kanayan yarası olan uyuşturucu, içki,kumar vb. kötü alışkanlıklar gençlerin elini kolunu bağıyor.Gençler adeta kendilerini tanıyamaz hale geliyorlar. Eski zamanlarda kötü alışkanlıklar nerdeyse yok denecek kadar azdı diyor büyüklerimiz. Günümüzde sigara içme yaşı, uyuşturucu kullanma yaşı 12'ye kadar indi ne yazık ki.

Bizlerin kendimizi geliştirmeye ve birikim sahibi olmaya ihtiyacımız var. Bunun için önce hitap yeteneğinin gelişecek ki bir ortamda konuşmaya başladığında insanlar sana saygı duysun. Değil bir ortam bizim gençlerimiz arkadaşları arasında konuşmayı beceremiyorlar. Aslında buna çok şaşırılmamak lazım. Bunlara özendiriliyoruz.

Kerim UYSAL

KÜLTÜRÜN KAYNAĞI

“ Ey Türk, Oğuz Beyleri! Üstte mavi gök çökmedikçe, altta yağız yer yarılmadıkça, senin ilini ve töreni kim bozabilir?” demiş Bilge Kağan. Tarih bize gösterdi ki Türklerin töresini bozacak unsur yine Türklerin ta kendisidir. Türk gençleri millî değerlerinden bihaber yetiştirilerek çağlar açıp kapayan ecdadının kültürüne değil, tam tersi kendinden olmayanların kültürüne bağlanabilecekleri bir ortam oluşturulmuştur. Bu ortamdan etkilenmemeleri kaçınılmaz bir durumdur.

Ülkemiz, kültürünü kendi çizdiği yolda geliştirmek yerine yabancı kültürlerden alıntılar yaparak gelişmeyi beklemektedir. Bu konudaki eksikliklerin giderilebilmesi için önce tarihimizi, kültürümüzü kısaca bizi biz yapan değerleri tanımalıyız. Maalesef gençlerimiz müspet ilimler ışığında değil nereden geldiği belli olmayan, Türk kültürüne uymayan kültürel unsurların etkisinde kalmaktadır. Bunun sonucu olarak atasını tanımayan, geçmişini bilmeyen cahil bir nesil ortaya çıkmaktadır. Ecdadının izinden gitmeyen Türk gençliğinin hedefi yükselmek, yükseltmek değil de boş uğraşlar peşinde ömrünü geçirmek olacaktır.

Kültürüne sahip çıkacak bilimsel, akılcı ve sorumluluklarının bilincinde gençlerimizin yetiştirilmesi için öncelikle ele alınması gereken husus değerlere sahip çıkmak olmalıdır. Bu durumun çözülmesi için geçmişe bakılmalı ve gençlerimiz Türk kültürüne göre yetiştirilmeli. İnsanlığın sahip olduğu ilimin kaynağı eskiden olduğu gibi şimdi de kendi öz değerlerimizde aranmalıdır.

Bir sinema filmine gidiyorsunuz eğlenmek hoş vakit geçirmek için. Kurulan iki cümleden biri argo sözlerle dolu ve o filmin izlediği salon mütemadiyen boğuluyor. Niye güldüklerini sorsanız onlar da bilmiyorlar. Ahlaksızlık gençlerimize yavaş yavaş empoze ediliyor. Sonra da bu gençlikten çok şey bekleniyor.

Beklentilerin karşılığını bulması için gençliğimiz, güzelliklere özendirilmeli. Sosyal medyadan, tv'den uzaklaştırmak gerek gençleri. Gençlerimiz buna sosyal hayat diyorlar. Bu değildir sosyal hayat. Eski zamanlarda bunlar mevcut değilmiş ama o günkü gençlik bugünkü gençliğe göre daha iyi ve daha sosyal insanlardan oluşuyormuş. Bugünkü gençlikle eski zamandaki gençlik arasında dağlar kadar fark var,şimdiki gençlik kötüye gidiyor. Temenni ederim ki gençliğimiz bizim umduğumuz gibi olur. Rabbim selamet versin .

Sümeyra ÜNAL

YALNIZLIK

**Oturdum bir banka,
Karşımda hayaller,
Ne çok isterdim, olsun,
Seninle ben olunca.**

**Her güneşin batışı,
Sen gelirsin aklıma.
Bir bakarım gök yüzüne,
O yaşlı gözlerle.**

**O karanlık günlerimizi bilir misin?
Gerçi mazide kaldı unutmuşundur.
Ben unutmadım ben hep yaşadım,
Ben hep seni andım hatıralarımla.**

**Bilirim hüznülüsün, kederlisin,
Herkeslerden çok dertlisin ,
Bu duygu yoğunluğunda.**

Elif ÖZDEMİR ELİF OLMAK

Muğla'da deniz kenarında bir evde yaşıyorlardı. Okulu bittikten sonra anne ve babası emekli olunca artık mutlu ve rahat bir hayat yaşamak için şehir merkezinden kaçıp sessiz sakin bir eve taşınmışlardı. Yazları kalabalık geçen deniz sezonu, kışları yerini martılara bırakıyordu. Bu mutlu çiftin hayatlarını adadıkları tek bir evlatları olmuştu. Evlendikten sonra çok istemişlerdi fakat " Ol deyince olduran, olma deyince öldürmeyen Rabbimiz" onlara bu mutluluğu yıllar sonra yaşatmıştı. Hayatlarını kızlarına adanmış bu iki âşık, kızlarının da bir gün iyi bir gençle evlenip mutlu bir yuva kurmasını arzu ediyorlardı. Kızlarına ' Elif ' ismini vermişlerdi. Her günleri diğer günlerinden daha güzel geçiyordu. Bir sabah, güneş bir öncekine göre daha sönük doğmuştu. Aralık ayı olduğu için kış kapıya dayanmıştı. Elif, deniz kokusunu son kez içine çekebilmek için izin alarak dışarı çıktı.

Üzerindeki hırkaya biraz daha sarılarak deniz kıyısına doğru yürümeye başladı. Deniz kokusunu içine çektikçe yeniden doğuyordu sanki. Yürüdükçe açılıyor, kıyı boyu ilerledikçe yüreği huzur doluyordu. Biraz daha yürüdü ve bir kişinin bir şeylerle uğraştığını gördü. Merakını yenemeyip gencin yanına yaklaştı ve yerdeki denizyıldızlarını suya atmakta olduğunu gördü. Ürkek bir sesle ' Ne yapıyorsunuz?' dedi. Genç adam hafifçe başını kaldırdı ve ' Hayat kurtarmaya çalışıyorum.' dedi. Bunun üzerine Elif yerde çok sayıda denizyıldızının olduğunu hangi birini kurtaracağını sordu. Genç adam, utangaç bir edayla 'Bu yaptığının o denize attıklarım için ne ifade ettiğini bir bilseniz.' dedi. Birilerinin hayata tutunmasına vesile olmanın insanlık vazifesi olduğunu söyledi. Ardından "Merhamet etmeyene merhamet edilmez." diyerek denizyıldızlarını suya atmaya devam etti. Bu söz Elif'i çok etkilemişti. 'Kolay gelsin.' diyerek oradan ayrıldı.

Elif yaşadıklarından çok etkilenmişti. Hem delikanlının söylediği sözler hem de delikanlının o masum yüzü aklından bir türlü çıkmıyordu. Tarifsiz duygular içiresindeydi. Bir an önce evine gidip kendisiyle kalmak istiyordu.

Elif son zamanlarda her şeye farklı bakar olmuştu. Sanki hayatı yeniden tanıyor ve hayata sevgiyle bağlıyordu. Ona bu duyguları yaşatan o insanı da merak etmiyor değildi. Kimdi bu genç, Şimdi neredeydi? Onunla tekrar karşılaşılacak mıydı? Bu düşüncelerle sık sık deniz kenarına gidiyor, saatlerce onu bekliyordu. Elinde olmayan bir his, onu kendisine bu duyguları yaşatan insanı tekrar görmeye çağırıyordu. Duygularına anlam verememekle birlikte içindeki sesi bastıramayıp zaman zaman sahile inip o gizemli insanı görmek istiyordu. Bir gün, yine o delikanlıyı görmek için deniz kenarına indi. Sahilde boş boş geziyordu. Onu görmesinin üzerinden tam bir hafa geçmişti. Umudunu yitirmedi fakat yavaş yavaş karamsarlığa kapılıyordu. Bugün de gelmedi diyerek başını önüne eğdi ve yürümeye başladı. Biraz ilerledikten sonra sahilin karşı tarafından ona doğru gelen birini gördü. Hemen bulunduğu yere oturup gelen kişinin o olup olmadığını anlamaya çalıştı. Gelen genç o' ydu, tanımıştı Elif onu. Genç, yanından öylesine geçip gitmişti. Elif onun farklı olduğunu en baştan anlamıştı, diğer insanlar gibi değildi o, farklıydı işte. Tertemiz bir yüzü vardı. Aslında o da Elif'i fark etmişti, fakat utandığınan yüzüne dahi bakamamıştı. Deniz kenarına sessizce oturup dalgaların sesini dinlemeye başladı. Elif, ilk adımı kendisinin atması gerektiğini düşünüp 'Merhaba ben Elif.' dedi.

Genç, usulca 'Merhaba ben de Mehmet.' diyerek gülümsedi. Elif ne diyeceğini bilemedi, öylece yüzüne bakıp kaldı. Masmavi gözleri vardı, deniz gibiydi. Niçin geldin buraya, dedi Elif. Mehmet, doğanın kıymetini anlayabilmek için her gün bir yere gidiyorum. Rabbimin sonsuz gücünü, güzelliklerini izlemeyi seviyorum, dedi. Elif şaşırılmıştı biraz çünkü ona yabancı gelen konuşmalardı bunlar. Elif Mehmet'i dinledikçe etkileniyordu. Mehmet, Elif'in isminin anlamını bilip bilmediğini merak etti. İsmi anlamını biliyor musun? Diye sordu Mehmet. Bilmez miyim dedi Elif, Kuran'ın baş harfi. Mehmet gülümsedi evet biliyorsun fakat eksik biliyorsun. Elif demek dimdik demektir, edeptir, hayâdır, yolundan şaşmamaktır, Kuran'ın ilk harfidir evet ama Elif ismi özeldir diyerek derin bir nefes aldı. Elif isminin bu denli derin manalar içerdiğini bilmiyordu. Bu gence olan ilgisi ve onu tanıma merakı daha da arttı. Tekrar görüşmek umuduyla oradan ayrıldılar.

Gençte de farklı duygular belirmişti. Kızın şaşkınlığı, masumiyeti ona farklı gelmişti. Onu tekrar görebilecek miydi acaba?

Elif'in artık etrafındaki varlıklara bakışı değişmişti. Bu güzellikleri daha önce nasıl fark etmediğine şaşırıyor ve neden daha önce bunları sorgulamadığını kendine defalarca soruyordu. Bu konudan yakın arkadaşlarına da bahsetti. Ona en çok yardımcı olan arkadaşı Eda'ydı. Bu konuda bildiklerini Elif ile paylaştı. Ona sürekli takip ettiği bir konferanstan bahsetti. İsterse beraber gidebileceklerini söyledi. Elif çok heyecanlıydı. Hayatın onu farklı bir mecraya sürüklediğini düşünüyordu. Konferans günü gelip çatmıştı. Salona girdiğinde gördüğü afiş karşısında donup kaldı. "Elif" yazıyordu. Bu bir tesadüf müydü? Konuşmacı kürsüye çıktığında Elif gördüğüne inanamamıştı. Artık bunun bir tesadüf olduğundan emin değildi. Karşısında duran o' ydu.

Eda, Elif'in şaşkınlığını, heyecanını fark etmişti. Elif ise gözünü ayırmadan Mehmet'i izliyordu. O gençte bambaşka bir şey vardı. Konferans sonunda Eda Mehmet'i tebrik etmek için yanına gitti. Arkadaşı Elif'i tanıttı. Mehmet de tebessüm ederek daha önce tanıştıklarını söyledi. Eda, isterlerse bir kafede oturup sohbete devam edebileceklerini söyledi. Sohbet giderek güzel bir hal alıyor, Elif'in hayranlığı daha çok artıyordu.

Geçen zaman Elif'i çok değiştirmişti. Hayatta hiçbir şeyin sebepsiz olmadığını, maddenin ardındaki manayı daha iyi anlayabiliyordu. Tabi bunu ona hissettiren şey sevgi ve inançtı. Artık merhamet duygusunu, sevgiyi, yaşamayı biliyordu. Bunu, şimdi eşi olan Mehmet'e borçluydu.

Gamze DERE

HERKES SUSSUN HUZUR KONUŞSUN

Nasıl bir dünyada yaşıyoruz? Ne tür insanlar var hayatta? Kimisi mutlu, kimisi hüzünlü, kimisinin iç dünyası kapkaranlık iken insanlara karşı mutlu görünmek zorunda olan... Tüm insanlara karşı mutlu görünmek çabasında, her anda gülmek, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak ne zordur. İçin kan ağlarken, paramparçayken, sahte gülücükler saçmak etrafa...

Bir güne başlarken başlarsın mutluluk rolü yapmaya, akşam olur; "Bak bugün de rolümüzü iyi oynadık ,kısmet yarına" derler. Çok gülen insanlar, bakmayın siz onlara, onlar çok güler ama yalnız kalkmaktan korkarlar.Neden biliyor musunuz?

O an kendisiyle baş başa kalır. Herkesi kandırabilirler ama kendilerini kandıramazlar. Beyinlerinde susması için yalvardığı sesler vardır ama susturamazlar. Böyle insanlar korkar birisiyle dost olmaktan. Çünkü iyi bilir; kimi dostu bilse daha çok hayal kırıklığına uğrayacak, kimden ne kadar çok şey beklerse o kadar mutsuz olacak. Kırılmaktan korkarlar, kırılmak sorun olmaz da onlar için, asıl sorun nedir biliyor musunuz? Eğer canından içeri olan bir insan tarafından kırılıyorsa sol tarafını hissetmezler. Sonra ne mi olur? Hiçbir şey eskisi gibi olmayacağı için korkarlar, içinde bulunduğu duruma alışmak zorunda kalırlar. Büyük laflar ederiz birbirimize, sonra bırakıp gideriz öylece... Hiçbir şey söylenmemiş, hiçbir şey yaşanmamış gibi, hiç değer vermemiş gibi. Korkarız birisine güvenmekten. Aynı şeyleri o da yaşatırsa diye, sonra yitilir güvenme duygusu. İnanmazsın kimsenin samimiyetine. Akıl durur, kalp soğur, dil de susunca vazgeçersin. En güvendiğiniz ve değer verdiğiniz insanın yaşattığı hayal kırıklığını affetseniz bile asla unutamazsınız; çünkü sevdiğimizimizin verdiği yaralar kalıcıdır. Zamanla tanıyoruz işte insanları. Kim gerçekte neymiş, sana ne kadar değer veriyormuş? Görüyorsun. Bir yandan kimleri yanında tutmanı öğretirken, kimleri uzağında tutmanı da öğretiyor. İnsanların hatalarına kızarken aslında daha iyi tanıyoruz onları, kalplerinde neler taşıdıklarını. Bazılarının gülen yüzlerinin sadece maskeden ibaret olduğunu, aslında hiç de güldükleri gibi biri olmadıklarını. Acıtsa da üzse de yıpratsa da eğer uzağına koyuyorsa birilerini, bil ki seni onlardan koruyor demektir.

Şimdi herkes sussun! Ve biraz da huzur konuşsun; çünkü o bugüne kadar hiç söz ettirmedi kendisinden. Değer verince değişir insanlar. Güvenimi boşa çıkararak insanın, çaya batırınca yarısı elimde kalan bisküviden farkı yok. Değer verince değişmeyen insanlar istiyorum. Dünyanın gösterişli halleri, yapmacık ve çıkarıcı insanları çekmiyor dikkatimi. Bana bir parça, yüreği güzel, samimi insanlar lazım...

Beyza Nur ERKOÇOĞLU
KAYBOLDUM

Gecelerden sonbahardı gidişin,

Gözlerimden yağmur yağmur kayboldun.

Bugün gibi o kapıyı çekişin ,

Sokaklardan adım adım kayboldun.

Ardından ağlayan gözlerle baktım,

Peşinden kar gibi eridim aktım.

Sanki ateşi içimde yaktım,

Nefesimde soluk soluk kayboldun.

Artık ellerimde solgun resimsin,

Yıkılmış gururum kısık sesimsin,

Şimdi bilmiyorum nerelerdesin ?

Hayatımda mevsim mevsim kayboldun .

Şeref SANDIKLI

SONSUZ HAZİNEM

Sensin benim çocukluğum, sensin beni büyüten. Sende buldum mutluluğu, seni sevdim sadece. Sen karanlık gecemi aydınlatan ay ışığım, soğuk günde ısı kaynağımsın. Yağmurlu günde şemsiye oldun bana. Hasta olsam ilacımsın benim. Toprak gibisin hatalarımı kapatan. Hangi sevgi tutar seninkinin yerini?

Sen ağlarsan ağlarım, sen gülersen gülerim. Mutluluk kaynağımsın sen benim. Çayımda şekerim, kahvaltıda balım. Korkarım kaybetmekten seni, üzülme sen dayanamam. Hani bir şimşek çakar da korkarım ya sımsıkı sararsın beni. O zaman dünya batsa umurumda olmaz, yanımdasın çünkü bırakmazsın beni. En güzel rüyam, en büyük hazinem.

Kışın kar tanem, yazın güneşim. Benim her şeyimsin annem. Kalbin altın, sevgin pırlanta. Masallarımın kraliçesisin, hiç solmayan çiçeğimsin annem.

İrem BABAĞLAN

VARLIĞINA ELHAMDULİLLAH

Baba deyince aklımıza ne geliyor? Her istediğimizi yapan ihtiyaçlarımızı karşılayan ya da daha başka şeyler yapan bir varlık mı sizce?

Hayır değil ! Baba demek zorda kaldığında koşan, darda kaldığında yetişen, sıkıntılarında ardında kapı gibi duran bir adamdır. Baba nedir biliyor musunuz?

Baba bir evin çatısıdır. O olmazsa evin içine yağmur yağar, kar yağar, soğuk girer. Sığınacak yer olmaz o olmazsa. O, olmazsa olmaz. Babam olmazsa hangi limana sığınırım. Hiçbir limana. Baba kız çocuklarının ilk aşkıdır. Benim de ilk aşkım babam. Her şeyim. Kaldı ki ben babamdan başkasına kapı nasıl açılır bilmiyorum. Sol tarafımın en güzel köşesine bağdaş kuran adam.

Varlığına Elhamdülillah babam!

Semanur EREN
RABBİM VAR

Şükürler olsun Rabbime ,
Beni verene ,
Beni sevene,
Bana değer verene ,
Herkes.

Annem var emek veren ,
Babam var hayat veren ,
Kardeş var dostluğu tattıran,
İyi ki var bu insanlar.

Hayatta tutunacak dal
Bulamam diye üzülme.
Şarkı da sana dal ,
Yazı da sana dal.
Ama en büyüğü :
Senin gövden, dalın,
Her yanın olan
Rabbim var,

Nefes veren,
Dert veren,
Tebessüm ettiren
Ve son verdiren
Rabbim var.

Canan HANALP
UMUDA YÜRÜMEK

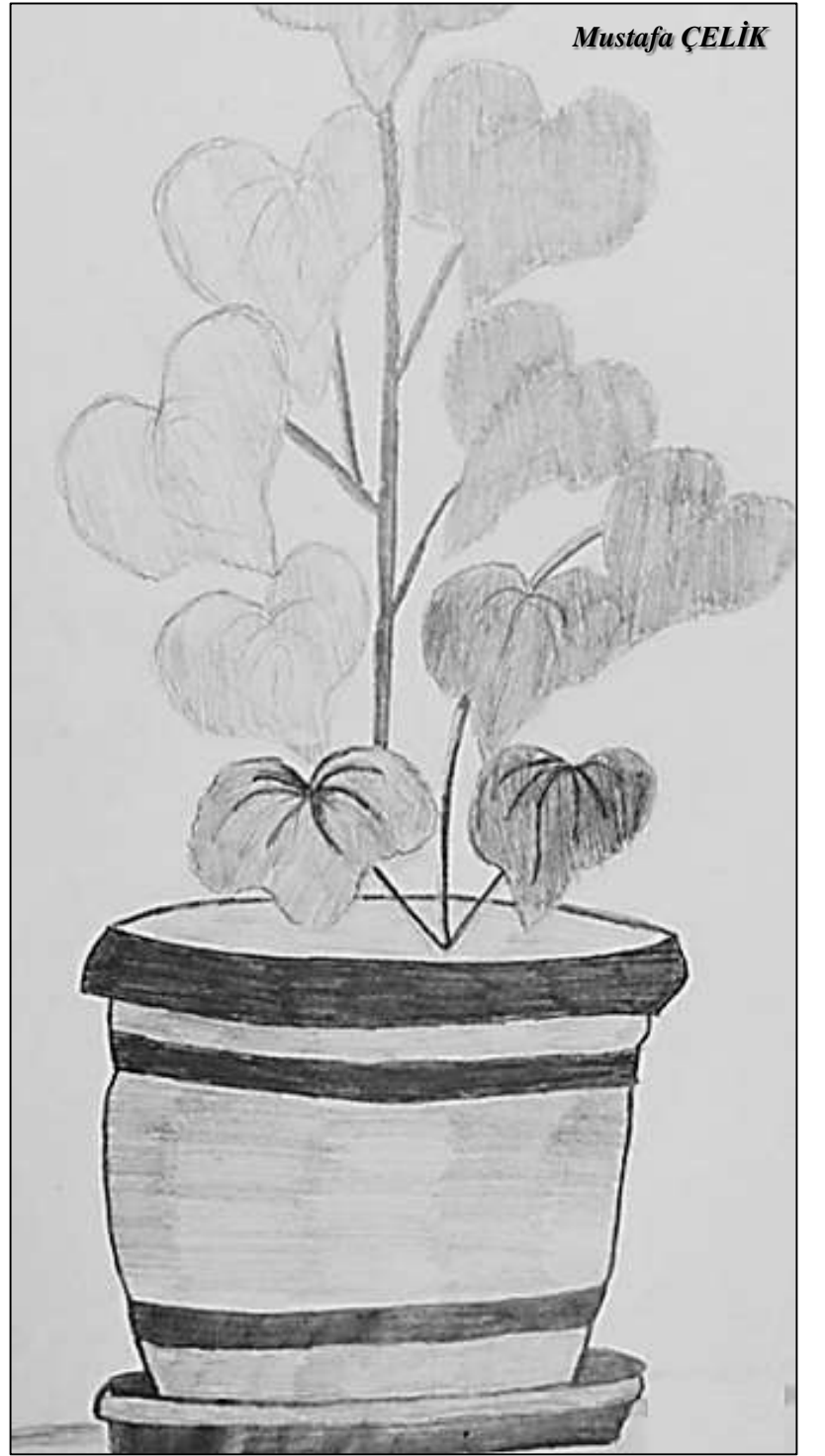
Bir yol çizersin kendine, uzun bir yol. Hiç yorulmadan, bıkmadan, usanmadan o yolu sonuna kadar yürümeye çalışırsın. Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları, yıllar da ömrünü kovalar. O canını koyduğun yolda kan ter içinde yürürsün, nefes nefese kalırsın. Elinden gelen her şeyi yaparsın o yolun sonuna gelmek için. Kalbini bile sökürsün uğruna ama sana gelmeden yarısında biter o yol. O zaman oturursun o yolun kaldırımına. Bittiği zaman anlarsın ne kadar yorulduğunu, kalbinin atmadığını, çaresizliğin ne demek olduğunu. Şöyle derinden bir of çekersin neden diye. Cevabını alamayacağını bildiğin halde sokak lambalarına, kaldırımlara, o yolun taşlarına tekrar tekrar sorarsın Neden bitti? diye.

Öznur MARAZ
SEVGİ

Sevgi kelimesi beş harfli olsa da insanlar için çok büyük anlam ifade eder.

Sevgi; bazen yüreğin ağza gelmesi, sevinçten havalara uçmak gibidir. Kalbin ritmini değiştirebilir, eli ayağı birbirine dolaştırır. Bu yaşananlar başkasına çok saçma gelebilir ama sen utanma. Onlar o duyguyu tatmadıkları için kıskanabilirler. Hep yüreğinin sesini dinle. Kim ne derse desin. Başkalarına göre yaşama hayatı. Eğer başkasının aklıyla yaşarsan onun çıkarlarına göre yaşarsın ve daima üzülen sen olursun. Kendin için yaşa hayatı sevdiğinle. Umursama kimseyi, oluruna bırak ama şunu da unutma değerini bilene emanet edilir sevgi.

Mustafa ÇELİK

Berna KOYUNCU
ANNECİĞİM

Sen yokken hep bir yanım eksik, bir yanım yarım...

Senin yokluğunu gün geçtikçe çok daha iyi anlıyorum. Benim arkamda duran, beni koruyup kollayan, benim iyiliğimi isteyen tek kişi senmişsin. Biliyorum keşkeler hiçbir şeyi geri getirmeyecek ama keşke burada olsaydın da o, sen anlatırken sıkıldığım nasihatlerini şimdi can kulağıyla dinleyseydim . Şimdi o kadar ihtiyacım var ki sana, o nasihatlerine.

Senin varlığın yeter annem. Hiçbir şeyim olmasa da o ışıl ışıl, sevgi dolu gözlerinle bana bakabilseydin, o güzel sesinle "kızım" deseydin bana. Cennet kokan annem çok ihtiyacım var sana. Çok özledim.

Annenizin değerini bilin. İnsan yanındayken hiçbir şeyin değerini bilmiyor. Şimdi geç olmadan annenizi öpün, ona sarılın ve onu çok sevdiğinizi söyleyin. Daha sonra her şey için çok geç olabiliyor.

İMTİYAZ SAHİBİ

Müslüm DEMİR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Necip AYDIN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şengül GÜRCAN

Zehra AYAYDIN

GÖRSEL DANIŞMAN

M. Cihan CİDETLİ

YAYIN KURULU

Okan URGENÇ

Muhammed Enes KAYA

Gamze DERE

Tuğçe Nur ERDEM

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Barbaros Mah. Esen Sk. No13 Çubuk / ANKARA

03128371505